

Jul i Læben

På loftet sidder nissen med sin julegrød,
sin julegrød, så god og sød,
han nikker, og han spiser, og han er så glad
for julegrød er hans bedste mad.
Men rundt omkring står alle de små rotter,
og de skotter, og de skotter:
“Vi vil så gerne ha’ lidt julegodter,”
og de danser, danser rundt i ring.

Men nissefar han truer med sin store ske:
“Vil I nu se at kom’ af sted,
for jeg vil ha’ min julegrød i ro og fred,
og ingen, ingen vil jeg dele med.”
Men rotterne de hopper, og de danser,
og de svinser, og de svanser,
de kikker efter grøden, og de standser,
og de står om nissen tæt i ring.

Men nissefar han er en lille hidsigprop,
og med sin krop han gør et hop:
“Jeg henter katten, hvis I ikke holder op,
når katten kommer, skal det nok bli’ stop.”
Så bliver alle rotterne så bange,
åh, så bange, åh, så bange,
de vender sig og danser et par gange,
og en, to, tre, så er de væk!

1. Højt fra træets grønne top
stråler juleglansen;
spillemand, spil lystigt op,
nu begynder dansen.
Læg nu smukt din hånd i min,
ikke rør ved den rosin!
Først skal træet vises,
siden skal det spises.

2. Se, børnlil’, nu går det godt,
I forstår at trave,
lad den lille Sine blot
få sin julegave.
Løs kun selv det røde bånd!
Hvor du ryster på din hånd!
Når du strammer garnet,
kvæler du jo barnet.

3. Peter har den gren så kær,
hvorpå trommen hænger;
hver gang han den kommer nær,
vil han ikke længer.
Hvad du ønsker, skal du få,
når jeg blot tør stole på,
at du ej vil tromme,
før min sang er omme.

4. Børn, nu er jeg bleven træt,
og I får ej mere,
moder er i køkkenet,
nu skal hun traktere.
Derfor får hun denne pung,
løft engang, hvor den er tung!
Julen varer længe,
koster mange penge.

Glade jul, dejlige jul,
engle dale ned i skjul!
Hid de flyve med Paradis-grønt,
hvor de se, hvad for Gud er kønt,
//: lønlig iblandt os de gå. ://

Salig fred, himmelsk fred
toner julenat herved!
Engle bringe til store og små
bud om ham, som i krybben lå,
//: fryd dig, hver sjæl, han har
frelst! ://

*Der er dådyr og rådyr, og tusinde smådyr!
Elsdyr og pelsdyr, og så er der todgyr.
Men min øjesten – det var Rudolf, som var en ren;*

Kender i den om Rudolf,
Rudolf med den røde tud
han var et gammelt rensdyr
som så højst mærkværdig ud.

Alle de andre rensdyr
lo så rudolf han blev flov
over sin røde næse,
det var ikke spor at sjov.

Men en tåget julenat,
julemanden skreg
«jeg kan ikke finde vej,
Rudolf kom og lys for mig.»

Og i kan tro at rudolf’s
næse lyste som et fyr
skål for de røde næser
dejligt jule eventyr.